

Arrest

nr. 60 036 van 20 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van het samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 27 december 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die loco advocaat C. VERHEYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste bestreden beslissing luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.10.2009 werd ingediend door:

(B.Z.) (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Het loon mag immers niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van minstens 21 jaar was dit op het moment van de aanvraag vastgelegd op 1387,49 euro per maand (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>). Het voorgelegde arbeidscontract van Global Car Services d.d. 19.09.2009, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 850 euro per maand, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden

Ook de door betrokkene voorgelegde belofte van aanwerven van 25.08.2009 door Global Car Services kan niet aanvaard worden aangezien dit geen arbeidscontract is.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die aan de hand van deelcertificaten van taallessen Nederlands en een verklaring van sollicitatie), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot zijn lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden worden.

Verder toont betrokkene niet aan dat hij zich in een andere prangende humanitaire situatie bevindt zoals bedoeld in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed gedragen heeft en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid pleegde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag van 28.10.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

** De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."*

De tweede bestreden beslissing luidt:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 03/11/2010, wordt aan (B.Z.) (V) geboren te (...) (Marokko), op (...), van NATIONALITEIT nationaliteit, verblijvend: (...), het bevel gegeven om uiterlijk op 26 januari 2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben (2).

REDEN VAN DE BESLISSING:

o De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1) van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolgning overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"SCHENDING INSTRUCTIE, IN HET BIJZONDER CRITERIUM 2.8B. Verzoekster kan wel degelijk een arbeidsovereenkomst bijbrengen, conform criterium 2.8B (stuk 2). Dit arbeidscontract betreft een nieuw stuk, dat verzoekster niet eerder kon bijbrengen, aangezien zij in de rechtsgeldige overtuiging was dat het voorgebrachte contract rechtsgeldig was."

2.1.2. De instructie van 19 juli 2009 geen bron van recht, derhalve kan de schending ervan niet dienstig worden aangevoerd. Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar een arbeidscontract dat zij pas voor het eerst voegt aan haar verzoekschrift, doch niet heeft voorgelegd aan de gemachtigde. Aan laatstgenoemde kan vanzelfsprekend niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met gegevens die hem niet ter kennis zijn gebracht, en die pas voor het eerst bij het verzoekschrift gevoegd worden. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Het eerste middel is onontvankelijk.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT. Dat derhalve wel degelijk is voldaan aan het criterium 2.8B. Dat de negatieve beslissing van DVZ derhalve foutief gemotiveerd is (zie II.2, waaruit blijkt dat verzoekster wel in aanmerking komt voor regularisatie conform het criterium 2.8B), hetgeen een schending inhoudt van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en artikel 62 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (B.S., 31 december 1980). Dat er desbetreffende dan ook duidelijk een overtreding is van de wettelijke bepalingen gezien de motivering van de beslissing van de DVZ, geen steek houdt en minstens getuigt van zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier."

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekster komt in het middel niet verder dan te stellen dat zij *“wel in aanmerking komt voor regularisatie conform het criterium 2.8B”* en dat *“de motivering van de beslissing van de DVZ, geen steek houdt en minstens getuigt van zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier.”* Verzoekster maakt met dit uiterst summiere betoog niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“MIDDEL VAN MACHTSMISBRUIK, MACHTSAFWENDING EN ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, INBREUK OP HOORPLICHT. Dat de rechtsleer van oordeel is dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen, dat de administratie zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan. Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij besluit betrokken belangen moeten worden afgewogen. Dit houdt ook in dat bij onduidelijkheid van het dossier, eventueel bijkomende gegevens worden opgevraagd en verzoekster de kans wordt gegeven zich nader te verklaren in een interview, hetzij via bijkomende stukken. Deze verplichting van de overheid blijkt eveneens uit art. 32 Vreemdelingenwet.”

2.3.2. Wie machtsafwending aanvoert moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aandragen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Daarenboven moet, opdat van machtsafwending sprake kan zijn, het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest (R.v.St., nr. 153.469, 11 januari 2006). Verzoekster brengt niet het minste element aan waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing. Verzoekster toont dan ook niet aan op welke wijze er machtsafwending zou zijn gepleegd.

Het beginsel van de hoorplicht is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Los van het gegeven dat er in casu geen onduidelijkheid was, nu het door verzoekster voorgelegde arbeidscontract een maandelijks loon vermeldde dat beduidend lager was dan het minimumloon, dient te worden opgemerkt dat het aan de verzoekende partij toekomt om alle nuttige gegevens aan de gemachtigde te bezorgen. Het komt de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van de instructie van 19 juli 2009 toe om aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde criteria en zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te “interpelleren” aangaande het vervullen van een door de instructie van 19 juli 2009 gesteld criterium”. Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel. Er dient te worden vastgesteld dat aan verzoekster wel degelijk de mogelijkheid werd gegeven haar standpunt naar voor te brengen, en dit bij het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf en desgewenst bij een later schrijven vooraleer de beslissing genomen werd. Hierbij kon zij alle feitelijke informatie verschaffen die zij wenste te geven, en haar aanvraag met nuttige elementen en stukken staven.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING ART. 32 VREEMDELINGENWET. Uit de bestreden beslissing blijkt alleszins dat de regularisatie-aanvraag ontvankelijk was en niet kennelijk ongegrond. Derhalve had art. 32 Vreemdelingenwet moeten worden toegepast en kan de DVZ of minister de regularisatie toestaan of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen (artikel 32 Vw). De Commissie roept de betrokkene op, geeft een advies en de minister of DVZ nemen vervolgens een (positieve of negatieve) beslissing. Een afwijking van het advies moet gemotiveerd worden. De regularisatie werd niet toegestaan, noch werd verzoekster opgeroepen om te worden gehoord door de Commissie. Derhalve werd aan verzoekster iedere mogelijkheid ontnomen om bijkomende stukken te bezorgen, waaronder het arbeidscontract (stuk 2) , bijkomende stukken mbt haar integratie... Derhalve worden in onderhavige procedure stuk 2 bij gevoegd in vijfvoud, aangezien deze haar eerder regularisatieverzoekschrift bijkomend staven. Het betreft een nieuw stuk dat wel degelijk nog kan worden bijgebracht, aangezien de noodzaak er initieel niet toe bestond en aangezien verzoekster, gelet op de inbreuk op art. 32 vreemdelingenwet de kans niet had om deze stukken eerder neer te leggen.”

2.4.2. Artikel 32 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Er wordt een Commissie van advies voor vreemdelingen opgericht, die gelast is (de Minister) van advies te dienen in de gevallen waarin door deze wet of door bijzondere bepalingen wordt voorzien. De Minister kan eveneens het advies van de commissie inwinnen alvorens om het even welke beslissing te treffen nopens een vreemdeling.”

Aldus kan niet worden ingezien hoe voormeld artikel zou kunnen worden geschonden door de bestreden beslissing, nu in het eerste lid enkel verduidelijkt wordt dat zulke commissie wordt opgericht, en uit het tweede lid duidelijk blijkt dat er enkel een mogelijkheid is doch geen verplichting voor de minister om advies in te winnen. De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is. Wanneer dit het geval is, kan hij oordelen dat het dossier voldoende gemotiveerd is om te oordelen dat de betrokkene duurzaam lokaal verankerd is. of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet-bindend advies. De Commissie voor Advies van Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister of zijn gemachtigde nadien van dit advies afwijkt dient hij dit te motiveren. In casu komt verzoekster evenwel duidelijk niet in aanmerking, nu zij niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden die worden gesteld in punt 2.8B, zoals uitvoerig wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. De gemachtigde heeft terecht gesteld dat verzoekster geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B. Verzoeksters beschouwingen doen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC